

[Duborg.]

vilkaar til Stede nu, som der var i Krigstiden. Forholdene nu og den Gang er saa uhyre forskellige, at enhver Sammenligning i Virkeligheden er umulig; men der er den store, afgørende Forskel, som man kan paa- vise, at medens i Krigsaarene de økonomiske Vanskeligheder ikke alene var af ren finansiel Art, men selve Varemangelen i mange Lande var det vigtigste drivende Moment til Inflationen, saa er dette ikke længere Tilfældet, der er mange Varer nu, ja, vi kan roligt sige, for mange Varer i Forhold til den Efterspørgsel, der findes, og man kan ogsaa roligt tilføje, at i al den Tid, vi kan overse og skue ind i, vil der være flere Varer for Haanden og kunne produceres flere Varer, end der vil være Aftagere til. Med Teknikkens voldsomme Udvikling ligger det uendeligt langt ud i Fremtiden, inden man kan tænke sig en Vareknaphed igen. Ogsaa af den Grund og vel nok mest af den Grund er en Inflation nu neppe mulig, og derfor har den Ængstelse, den naturlige Ængstelse, som der ellers kan være ved, at Møntens Kurs ændrer sig, ikke den Baggrund, som den havde i Krigstiden.

De Erfaringer, som vi har for den forløbne Maanedes Tid, har jo været, maa vi sige, næsten overraskende. Hvor mange i det hele taget føler, at der er sket noget? Hvem føler ude i Livet, at nu er det blevet 15 pCt. dyrere at leve, fordi Kronen er faldet ca. 15 pCt.? Jeg har ikke Indtrykket af, at man kan faa Lejlighed til at føle det, fordi Priserne fremdeles i Virkeligheden er saa abnormt lave paa mange Artikler, at de 15 pCt. i det hele taget ikke kan mærkes. Og saa maa man jo huske paa, at en Kronesækning som den, der har fundet Sted, aldeles ikke medfører paa overmaade mange og vigtige Omraader en nødvendig Prisstigning. Paa mangfoldige Omraader indenfor de indenlandske Prisansættelser faar en saadan Kronesækning, som har fundet Sted, jo slet ingen praktisk Betydning. Selv om vi ikke bevarer vor høje Diskonto og vor Kreditbegrænsning, som vi trods alle Erklæringer fremdeles har, selv om vi ikke ved Hjælp af disse banktekniske Midler hindrer Kronen i at finde sit naturlige Leje, som jeg venter og haaber vil være i Nærheden af Shilling eller, som jeg kunde ønske det, det samme som Shilling, tror jeg alligevel, at man kan sige, at det ikke vil medføre Ændringer af større Betydning, saaledes at der kan tales om virkelige Ulemper derved for hele den indenlandske Omsetning.

Men det er givet, at det vil medføre

en umaadelig Forbedring af Landbrugets Vilkaar og af alle de Erhvervsvilkaar, der er afhængige af Omsætningen med Udlandet og særlig med Sterling. Det er nødvendigt, at Kronen stabiliseres, og naar den skal stabiliseres, da i Nærheden af eller helst ved Shillingen. Og det er ikke et Ønske begrundet paa, at man mener, der er Profit deri, men det er en nødvendig Betingelse for, at Landbruget kan komme igennem denne Krisetid. Som Bevis herfor kan jeg henvise til en Udtalelse, der kom, vistnok i Forgaars, fra Lederen af Landøkonomisk Driftsbureau. Efter de i de allersidste Dage foretagne Beregninger over Rentabilitetsforholdene for Landbruget, har det vist sig paa Grundlag af de Priser, der har været i de senere Maaneder, at man maa regne med, at hvis disse fortsættes, vil der ikke alene være Tale om, at der ingen Forrentning er, men der vil være et Nettounderskud paa ca. 2 pCt. Hvis denne Udtalelse slaar til — og der er neppe Tvivl om, at den ud fra de givne Forudsætninger er rigtig — drejer det sig om et manglende Beløb paa mindst 400 Millioner eller snarere 450 Millioner, inden Landbruget vil være i Stand til at give normal Forrentning af den anbragte Kapital. Hvis man fører en Valutapolitik, der tvinger Kronen op over Shillingen, vil man berede Landbruget Vanskeligheder af en uoverskuelig Art, ingen kan overse dem, men man kan sige, at de bliver af en saadan Art, at alle andre Rystelser, vi har været ude for, er for smaa at regne derimod.

Jeg skal til Slutning kun pointere, at et forarmet Landbrug vil føre til et forarmet Danmark, og ingen kan være interesseret i en saadan Udvikling.

Holger Kristiansen: To ærede Medlemmer har under denne Finanslovdebat talt om det Ædruelighedforslag, som jo ikke er til Forhandling her i Rigsdagen for Tiden, men som har været forelagt og behandlet i Rigsdagen tre Gange tidligere, nemlig de to ærede Medlemmer Hr. Rager og Fru Inger Gautier Schmit. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit forstod det saadan, at Forslaget ikke oftere vil blive indbragt for Rigsdagen, og det ærede Medlem Hr. Rager havde samme Opfattelse og udtrykte sin Glæde over det. Det er jo meget smukt et halvt Aar efter, at man mener, at et Forslag er hensovet, at holde Ligttale over det, men Sandheden skulde vel ikke være den, at til Trods for, at Forslaget ikke bliver indbragt her i Tinget i denne Samling, lever Tanken i det stadig, siden denne Sag skal drøftes, hvad enten Forslaget foreligger eller